

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. Пловдив, 26.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Б. Попова
като разглежда докладваното от Милена Б. Рангелова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600167 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава 21-ва НПК.

Образувано е по жалба на подсъдимия П. К. Р. срещу присъдата № 18/17.02.23г. по н.о.х.д. № 41/23г. по описа на ОС-Пловдив, с която е признат за виновен в престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 4 вр. чл. 198, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК и на основание чл. 58а, ал. 1 и чл. 54 НК му е наложено наказание четири години лишаване от свобода при „общ“ първоначален режим. Присъдата съдържа произнасяне и за приспадането на задържането по реда на чл. 59 НК, и за разноските.

Жалбата е своевременно депозирана. Бланкетно се възразява относно срока на наказанието лишаване от свобода. Формулираното искане е за намаляването му с една година.

При пренията представителят на АП-Пловдив изложи съображения против становището на жалбоподателя за незаконосъобразност на санкционната част на присъдата. Предложи да бъде потвърдена.

Жалбоподателят и неговият служебен защитник адв. Б. повториха искането за смекчаване на санкционирането. Р. обърна внимание, че за първи път е осъден за грабеж. Акцентираща на липсата на съществено увреждане на пострадалия.

Пловдивският апелативен съд, като въззивна инстанция, след като провери изцяло законосъобразността и правилността на обжалвания акт, служебно и във връзка с направените оплаквания, и обсъди доводите и съображенията на страните,

намери, че въззивната жалба е изцяло неоснователна.

Първоинстанционното съдебно производство е било проведено по диференцираната процедура на Глава 27-та НПК, в хипотезата на чл. 371, т. 2 НПК.

Оформен е законосъобразният извод, че събраните на досъдебното производство гласни, писмени и веществени доказателствени материали (изброени подробно в мотивите на присъдата, включително с посочване на мястото, където се намират по делото), както и експертизата, обосновават изложената в обвинителния акт фактическа обстановка:

Подсъдимият П. К. Р. е роден на **-***** г. в гр. К., обл.П.. Живее в гр. П.. Той е българин, български гражданин. Не е женен. Има основно образование. Безработен е. Многократно е осъждан за престъпления от общ характер.

Релевантни за приложената правна квалификация са три от осъжданията му:

- по н.о.х.д. № 5319/19 г. на ПРС с постановено по реда на Глава 29-та НПК определение 943/29.10.2019 г. му е определено наказание 1.6 г. лишаване от свобода за извършено престъпление по чл. 196 ал.1 т.1 вр. с чл.194 ал.1 вр. с чл.29 ал.1 б."а" и „б" вр. с чл.26 ал.1 НК. Определението е влязло в сила същия ден. Наказанието е изтърпено на 21.12.2021 г.

- по н.о.х.д. № 4882/2021г. на ПРС с влязла в сила на 18.11.2021г. присъда е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.196 ал.1 т.2 вр. с чл.195 ал.1 т.3 вр. с чл.194 ал.1 вр. с чл.29 ал.1 б."а" и „б" вр. с чл.18 ал. 1 НК и е понесъл наказание лишаване от свобода за срок от 1 година и 4 месеца.

- по н.о.х.д. № 2988/22г. на ПРС с присъда № 136/24.06.2022г., влязла в сила от 12.07.2022г., е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.196 ал.1 т.1 вр. с чл.194 ал.1 вр. с чл.29 ал.1 б."а" и „б" вр. с чл.26 ал.1 НК, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 9 месеца.

На основание чл.25 ал.1 вр. с чл.23 ал.1 НК наложените на Ресенов наказания по НОХД 2988/2022г. и НОХД 4882/2021г. са групирани, като му е определено едно общо най-тежко наказание, а именно една година и четири месеца лишаване от свобода, **изтърпено на 25.10.2022 г.**

Св. И.М. живее в пловдивското село М., а синът и снаха му живеят в гр.П., на ул."Б." в кв."И.". На **23.11.2022 г.** свидетелят и съпругата му били на преглед при личния си лекар в поликлиниката в кв. "И.". Около 11.00 часа двамата се запътили към апартамента на сина и снаха им. Св. М. останал на пейка пред жилищния блок, за да пуши, а съпругата му се качила в апартамента. Пострадалият носел кожен портфейл, който му бил подарен през 1975г. В портфейла държал сумата от 170.45 лева, лична и дебитна карти.

По едно време на пейката седнал подс. Р. и поискал цигара. Св. М. му дал. След като подсъдимият я изпушил, поискал още една, но получил отказ. После повел разговор със свидетеля, като му споделил, че го болят краката. Обяснил, че въпреки това е пристигнал пред блока, за да получи плащане на 15 лева за свършена работа. Дължала му ги жена на име „П." от втория етаж. Пострадалият помислил, че „П." е снаха му. Решил той да поеме плащането и извадил портфейла си. Все пак поискал да се увери в думите на подсъдимия и се обадил на снаха си. Тя се показала през прозореца на апартамента и рекла, че не дължи никакви пари. От съжаление пострадалият отворил портфейла си, за да даде на Р. 5 лева. В този момент Р. го ударил по главата, дръпнал насила портфейла от ръката му и побягнал между блоковете. Пресякъл бул. "Ц." в посока ж.к. "Т.". Пострадалият не успял да го догони.

Когато се отдалечил, подс. Р. извадил парите и изхвърлил портфейла в

контейнер на бул."Ц.", срещу № ****. След оглед на контейнера била открита личната карта на св. М..

В хода на досъдебното производство е организирано разпознаване, в което на което подс. Р. е бил разпознат от св. М. (вж. л.17 - 19 ДП).

По досъдебното производство е назначена и изготвена стоково-оценъчна експертиза (вж. л.36), която е определила стойността на отнетите вещи.

ПОС е бил прав да кредитира експертното произнасяне като компетентно и добросъвестно.

*

Изложените фактически констатации, които са залегнали и в обвинителния акт, са базирани на досъдебните доказателствени материали, между които не се забелязват съществени разминавания, напротив – те комуникират помежду си и се допълват. Решаващият съд е бил прав в преценката си, че доказателствената съвкупност подкрепя изявлението на подсъдимия по чл. 371, т. 2 НПК.

Не се констатира и игнориране или преиначаване съдържанието на доказателствени източници, нито използване на информация, която не е събрана по съответния ред. Подобни твърдения страните във въззивното производство и не правят.

ОТ ПРАВНА СТРАНА

С оглед възприетите фактически констатации материалноправното окачествяване на извършените деяния е правилно.

Окръжният съд е бил прав да приеме, че подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 199, ал.1, т.4 вр. чл. 198, ал.1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК. Изложени са пространни съображения, които се споделят напълно, така че не се нуждаят от преповтаряне, още повече че не се и оспорват.

Само ще бъде допълнено, че са налице основанията за квалифициране на грабежа и по двете хипотези на опасния рецидив, доколкото деянията по посочените от обвинението н.о.х.д. № 2988/22г. на ПРС и н.о.х.д. № 4882/21г. на ПРС (наказанията за които са кумулирани) са извършени през 2021 г., т.е. след осъждането на Р. по н.о.х.д. № 5319/19г. на ПРС (през 2019г.) на лишаване от свобода за срок по-дълъг от една година (1.6 г.) за тежко умишлено престъпление (кражба), също визирано в обвинителния акт.

Както беше отбелязано, единственото оплакване на защитата е относно срока на наказанието лишаване от свобода. Изразява се виждане, че определянето на срок от шест години не е справедливо.

Въззивният съд счете оплакването за неоснователно. Решаващата инстанция коректно е оценила сумарното смекчаващо-отегчаващо действие на доказаните по делото индивидуализиращи обстоятелства и е направила оптималния санкционен избор.

Открити са голяма част от отегчаващите обстоятелства.

Едно от главните обстоятелства с отегчаващ потенциал – това са многобройните предходни осъждания на подсъдимия, които не влияят на квалификацията. Действително той за първи път върши грабеж, както отбеляза пред ПАС, но съдебното му минало включва толкова много имуществени престъпления, при това рецидивни (по чл. 196 НК), че е очевидна своеобразната му специализация в подобни посегателства. Сериозно отегчаващо обстоятелство, което ПлОС не е отчел – това е

свърхизпълнението на предпоставките за окачествяване на грабежа като опасен рецидив, доколкото са осъществени и двете хипотези на този рецидив (по б. "а" и по б. "б" на ал.1), при това от *три* осъждания за тежки умишлени престъпления на лишаване от свобода, *две* от които са за срокове над година. Обстоятелство със значение за отегчаване на наказанието, което също е останало извън ползрението на решаващата инстанция, е времето на реализиране на престъплението: по-малко от месец след изтърпяване на предходното наказание лишаване от свобода.

Коментираните обстоятелства имат голяма отегчаваща способност, доколкото показват развити престъпен навик и неустрашимост, за изкореняването на които е необходимо по-сериозно наказателноправно въздействие.

Като смекчаващи обстоятелства правилно са съобразени изразеното от Р. критично отношение към извършеното, изложеното на досъдебното производство самопризнание, а също вредното влияние на социалната среда, в която е израснал и се е формирал като личност.

Невидяно от окръжния съд смекчаващо обстоятелство – това е ниската стойност на отнетите вещи.

Като анализира посочените отчетени и неотчетени от първата инстанция индивидуализиращи обстоятелства, ПАС прие, че в последна сметка е избрано подходящото наказание. Силата, значението и взаимодействието на действително установените смекчаващи и отегчаващи обстоятелства водят до извод за превес на смекчаващите обстоятелства. Срокът от шест години отговаря на завишената степен на обществена опасност на осъществения скоро след изтърпяване на предходно наказание рецидивен грабеж и на също така завишената степен на обществена опасност на дееца, който, така да се каже, е в постоянна престъпна готовност да върши престъпления против собствеността, от една страна, а от друга страна, на невисокия интензитет на упражнената принуда и на ниската стойност на отнетите вещи. По-голяма снизходителност би компрометирала изпълнението на изискването по чл. 35, ал. 3 НК, а с това и постигането на целите по чл. 36 НК.

След като справедливото наказание се явява над минимума от пет години, въпрос за приложение на алгоритъма по чл. 55 НК въобще не може да бъде поставен.

Правилна е и редукцията по реда на чл. 58а, ал.1 НК, като окончателното наказание, подлежащо на изпълнение, е четири години лишаване от свобода.

Коректни и подлежащи на потвърждаване са решенията относно приложението на разпоредбите на чл. 59 НК и на чл. 57, ал.1, т. 2, б. "б" от ЗИНЗС, както и за разностите. Те не се и атакуват пред въззивната инстанция.

При цялостната служебна проверка на присъдата съдът в настоящия състав не откри основания за нейно изменение или отмяна.

Ето защо и на основание **чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 НПК** Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъдата № 18/17.02.2023 г. по н. о. х. д. № 41/23 г. по описа на Пловдивския окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протест в 15-дн.срок от съобщението до

страните за неговото изготвяне пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____